

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. július 26-án.

Kezdő ének: 32. zsoltár 1. verse

Főének: 225. dicséret 1-2. és 7-8. versei

Ének prédikáció előtt: 32. zsoltár 4. verse

Textus: Apostolok Cselekedetei 25. rész 18-19. verse: „Ekkor vádlói körülállták, de semmi olyan bűnt sem hoztak fel ellene, amilyenre gondoltam, hanem valami vitás kérdéseik voltak vele a maguk vallásáról meg egy bizonyos meghalt Jézusról, akiről Pál azt állította, hogy él.”

Kedves Testvéreim!

Pál apostol kalandos életének egy háttéreseeménye került elénk a bibliaolvasó kalauz szerint. Az apostol nem jelenik meg a színen, mégis róla van szó. Nem mond beszédet, Fesztusz mégis őt idézi Agrippának. Érdekes módon látjuk, hogy Pál apostol láthatatlanul, észrevétlenül, de mozgatja az eseményeket, befolyásolja a gondolatokat.

Eltűnődtem azon, hogy a mi hitünk, a hitünkről való példaadásunk van-e ennyire erős, hogy miközben mi fizikailag egészen másutt vagyunk, mégis arról beszélnek azok, akik kapcsolatba kerültek velünk, amit mi mondtunk, vagy tettünk Jézussal kapcsolatban. Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint amikor idős gyülekezeti tagok gyermekkoruk hitoktatójának, lelkészének a mondatát idézik, hogy mi az, amit útravalóul megkaptak. Vagy szülők, nagyszülők egy-egy rövid tanácsát hallom vissza öszülő gyülekezeti tagoktól, hogy mennyire meghatározta az életüket az, amit a hittel kapcsolatban továbbvittek.

A hitet csak így lehet továbbadni és csak így lehet megkapni. Szükség van valakire, aki nem szégyelli elmondani nekünk az evangéliumot, a Krisztusról szóló örömmüzenetet. Szükség van valakire, aki mindennél fontosabbnak tartja azt, hogy minket erősítsen a lelkünkben. Ha pedig ezzel a rendíthetetlen erővel találkozunk, akkor mi is fontosnak fogjuk tartani mindazt, amit hallottunk és komolyan is vesszük azt. A hit így jut el az egyik ember lelkétől a másik ember lelkéig Isten erejének a segítségével.

Pál apostol tehát nem tett semmi mást, mint hogy elmondta mindazt, amit hitt. Olyan erősen kitartott hite mellett, hogy még a fogságot, sőt a Rómába való utat is vállalta azért, hogy ügyét tisztázhassa. Ezzel a meggyőződéssel mondta el, hogy az a Jézus, akiről mindenki tudja, hogy meghalt, az valójában él. Az apostol tehát nem egy szoborban, nem egy ismeretlen Istenben hisz, mint ahogyan a rómaiak vagy görögök, hanem az élő Jézus Krisztusban. Mindezt pedig azzal a tüllel tudta elmondani, amivel érezték a hatalmasságok is, hogy az apostol hitében erő van. Nem a saját ereje, hanem felülről jövő erő, de a kívüllők nem tudnak különbséget tenni. Ők csak érzik, hogy itt több van, mint amit egy ember el tud mondani. Itt több van, mint amit a szavak jelentenek. Ahogyan a sokaság mondja Jézusról, hogy hatalommal tanított nem pedig úgy, mint az írástudók. Amikor a Krisztusban meglévő hitünkről mi is meggyőződéssel beszélünk, akkor a többiek azt érzik, hogy hatalommal beszélünk.

Az erő mellett pedig még egy nagyon fontos tényezőt felfedezhetünk. Ez az egyszerűség. Az apostol nem kezd el a feltámadás filozófiai jelentőségéről beszélni, hiszen tudta, hogy itt nem hívó gyülekezet-hez beszél, hanem olyanokhoz, akik még nem ismerik Jézust. Itt egyszerűen csak azt mondja, hogy Jézus él. Nem az a fontos, hogy ennek a részleteit megértsék az ott lévők, hanem az, hogy ennek az erejét megérezzék.

Az elmúlt héten vasárnap, a gyülekezeti hétvégénk záró istentiszteletén Péter apostol hitvallása került elénk, amikor azt mondta Jézus kérdésére válaszul, hogy „ti kinek mondotok engem”: „Te vagy a Krisztus az élő Isten Fia”. Nem bonyolult, nem hosszú hitvallás, mégis benne van mindaz, ami fontos. Benne van az is, hogy Isten élő, aki mindig az életet hordozza. Pál apostol ugyanezzel az egyszerűséggel mondja: Jézus él. A keresztyénség, a Krisztus követés az életről szól.

Sőt, továbbmegyek, az életünkről szól. Amikor azt halljuk, hogy a mi Urunk most is él, akkor ezzel azt is mondtuk, hogy segíti az életünket, itt van velünk. Az egyszerű üzenetben benne van mindenünk. A hitünk, a reménységünk, a bizalmunk. A tegnapi napon véget érő Csillagpont ifjúsági találkozó kulcsszava a bizalom volt. A záró istentiszteleten arról szólt az igehirdetés, hogy azért lehet bizalmunk Istenben, mert Ő a legtöbbet már megtette értünk, saját Fiát adta áldozatul. Azért bízhatunk Istenben, mert Ő hatalmával mindvégig velünk marad. Ezen az egyszerű üzeneten, hogy Jézus él, nem léphetünk csak úgy könnyedén át. Érintenie kell az életünket, át kell hatnia a lelkünket. Csak így tudjuk majd mi is tovább adni másoknak.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. július 26-án.

Azon túl, hogy Pál apostol hitvallása erőt mutat és egyszerű, ráadásul még egyértelmű is. Nincsen semmi, amit félre lehetne érteni. Jézus él. Ez az egyértelműség pedig mindennél fontosabb, amikor az evangéliumról beszélünk. Nem adhatunk esélyt annak, hogy félreértsenek minket. Pedig sokszor előfordul az, hogy nem azt érti meg a másik ember, amit mi mondani akarunk. Pár évvel ezelőtt történt meg egy istentiszteletet követően, hogy jött ki az egyik gyülekezeti tag és megköszönte a prédikáció üzenetét, hogy az mennyire megszólította őt. Sajnos nem emlékszem már arra, hogy mi volt pontosan a prédikáció tartalma, de arra emlékszem, hogy pár perccel később egy másik gyülekezeti tag lépett oda és ő is megköszönte az üzenetet, pontosan az ellenkezőjéről beszélve, mint az első. Két embernek ugyanaz a prédikáció teljesen különböző tartalommal szólt. Nyilvánvaló, hogy ezzel semmi baj nincsen, örülök annak, hogyha Isten üzenete mindenkire másként jut el, de figyelmeztetett is arra, hogy amit én szerettem volna elmondani, az igazából egészen más volt, mint ami ezt a két embert megszólította. Ezért fontos, hogy a központi üzenetet egyértelműen adjuk tovább: Jézus él.

Aztán azért is rendkívül fontos az egyértelműség, mert a közgondolkodásban nagyon erőteljesen benne van a kétértelműség. Mondjuk is, hogy a szavak jelentése az egyik, a mögöttes lévő tartalom pedig a másik. Az is jellemző, amikor hallunk egy történetet és rögtön azon gondolkodunk, hogy mit is jelent mindez. Hadd mondjak konkrét példát is. Erkeznek a menekültek Európa irányába. Az emberek többsége pedig a tény mögött rögtön keresi az okát is. Miért éppen most, miért ilyen nagy számban érkeznek? Ki az, aki mindezt pénzeli? Ki az, akinek érdekében áll Európa ilyen mértékű megrendítése. Esemény, ami mögött elkezdjük keresni az okokat. Nem egyértelmű a gondolkodás. Milyen óriási ereje van akkor annak, hogyha mi keresztyén emberek kimondjuk: Jézus él. Egyértelmű és félre nem érthető üzenet ez.

Végül még egy jellemző kirajzolódik a Páltól idézett mondat kapcsán. Itt a világosság jelenik meg. Abban a közegben, ahol két pólusról tudunk, ahol mindig ellentétéről beszélünk, ott valami olyan, ami csak az egyik oldalt, mégpedig a világosság oldalát mutatja meg, az üdítő kivétel. Beszélünk a fényről meg a sötéttről. Beszélünk arról, hogy a társadalom is szétszakad, vannak a szegények és a gazdagok. Ha a politikára gondolunk, ott is beszélünk jobb oldalról meg bal oldalról. Önkéntelenül ellentétekben gondolkodunk.

Krisztus evangéliuma azonban ellentét-mentes. Nem kelt bennünk rossz érzéseket, hiszen örömeünkről van szó. Ismét csak azt kell mondanom, hogy alig van olyan pozitív emberi érzés, amibe ne keveredne egy kis negatívum is. Gyülekezeti hétvégénken hallhattunk egy előadást a megbocsátásról, ahol arról beszélt az előadó, hogy a teljes megbocsátás után is marad mindig egy homokszemnyi érzés, ami nem képes megbocsátani. Ismerjük azt a híres latin verset is, ami arról beszél, hogy egyszerre gyűlölök és szeretek. Nincsen olyan emberi érzés, gondolat, ami ne vegyülne rögtön az ellentétével is.

Krisztus evangéliumában, abban az üzenetben, hogy Jézus él, nincsen semmi ellentét. A teljes önzetlenségről szól mindaz, amit Krisztus megadott nekünk. Olyan örömről beszélnek az angyalok, Jézus születésekor és feltámadásakor is, amibe nem vegyül semmi keserűség. Olyan érzés hatja át a lelkünket, amikor rájövünk, hogy a megváltás értünk történt, hogy abban nincsen semmi félelem. Krisztus üzenetével találkozni csupa jót jelent.

Nem tudom, hogy Agrippa és Fesztyus érezte-e mindezt. Mégis a mai napon azt helyezi a lelkünkre a felolvasott igeszakasz, hogy bátran mondjuk el mindazt, amit Istenről tudunk. Négy „e” betűs szó jellemezze a mi hitvallásunkat is: erő, egyszerűség, egyértelműség és ellentét-mentesség. „Szent Igédet val-lanom adjad tisztán, homály nélkül és szolgáltnak mondatnom minden képmutatás nélkül; kinccsel semmit sem gondolok, más jutalmat várok: a szentek seregében, tarts meg gyülekezetében”.

Amen!

Záró ének: 255. dicséret 1-2. és 7-8. versei